

Arrest

nr. 133 193 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 september 2014.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 23 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding

met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juni 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld: *“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.*

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de schending van de artikelen 3,7 en 9 van het IVRK -en het hoger belang van het kind- betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij niet als dusdanig zijn vertegenwoordigd in het huidige geding zodat de verzoekende partij zich niet dienstig op deze artikelen kan beroepen. Daarnaast merkt de Raad op dat deze artikelen van het IVRK wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreffen, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het IVRK daarom niet dienstig inroepen.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63).

Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu stelt de verzoekende partij dat er geen correcte belangenafweging is gebeurd. Verzoekende partij is immers vader van drie minderjarige kinderen die de Belgische nationaliteit hebben en schoollopen in België. De verzoekende partij verblijft al vele jaren in België en heeft een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht. Zij wijst er op dat haar echtgenote en minderjarige kinderen niet gehouden kunnen worden om de verzoekende partij mee te volgen naar een land buiten de Europese Unie. De bestreden beslissing heeft derhalve met bovenstaande relevante feiten geen rekening gehouden.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing het familieleven van de verzoekende partij wordt vermeld en dat er dus rekening mee werd gehouden.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met dit beoog niet aantoonde dat er hinderpalen aanwezig zijn die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Er dient ook op te worden gewezen dat de echtgenote en minderjarige kinderen geenszins het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing zodat de kritiek van de verzoekende partij dat zij gehouden zouden zijn het grondgebied te verlaten, feitelijke grondslag mist. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende

partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar de verzoekende partij in het kader van artikel 8 EVRM verwijst naar het arrest Zambrano van het Hof van Justitie, wordt erop gewezen dat een verwijzing zonder meer naar Europese rechtspraak de verzoekende partij niet vrijstelt van de verplichting te voldoen aan formele vereisten die gesteld worden. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst, staat er niet aan in de weg dat aan een persoon die in aanmerking wenst te komen voor een verblijf als familielid van een burger van de Unie of van een Belg, bepaalde wettelijke formaliteiten kunnen worden opgelegd zoals het voorleggen van een ziektekostenverzekering of het bewijs dat het kind ten laste is van de ouder – derdelander. De Raad wijst er tevens op dat de verzoekende partij niet aantoont dat door de bestreden beslissing aan haar Belgische kinderen het effectief genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten. De moeder van de kinderen verblijft op legale wijze in België en de bestreden beslissing betreft niet de moeder en de kinderen. De Belgische kinderen moeten het land niet verlaten als gevolg van de bestreden beslissing en het effectief genot van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten wordt niet ontzegd aan de kinderen.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 9 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 november 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP is het niet eens met de onontvankelijk verklaring van haar beroep, zij stelt nog steeds belang te hebben bij de voortzetting van de procedure. Zij heeft een vrouw en drie minderjarige kinderen in België. Er is geen afweging op grond van artikel 8 EVRM gebeurd ondanks het zwaarwichtige belang. Er is geen rekening gehouden met het belang van de minderjarige kinderen zelf, hun vader moet in België kunnen blijven. VzP is niet akkoord met de beschikking van de Raad – er wordt onterecht gesteld dat de vernietiging van de bestreden beslissing aanleiding zou geven tot een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten – en vraagt de vernietiging: dit verplicht VwP ditmaal wel rekening te houden met artikel 8 EVRM.

VwP legt een bewijs van repatriëring op 9 oktober 2014 van VzP neer ter zitting en repliceert dat VzP gescheiden leefde van haar gezin (zij verbleef in de gevangenis), dat zij niet bewijst dat er nog contact was, er was geen aanvraag voor gezinshereniging. De gepleegde feiten betreffen zware feiten waarvoor VzP correctioneel veroordeeld was.

De kamervoorzitter vraagt aan VzP wat haar belang nog is gezien zij gerepatriëerd is en de bestreden beslissing zodoende uit het rechtsverkeer is uitgevoerd. VzP vindt dat zij nog steeds belang heeft op basis van de schending van artikel 8 EVRM maar gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad.”

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Uit de memorie

van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het actueel karakter van het belang houdt in dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling, m.a.w. een nadeel erdoor ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen, een nuttig effect sorteren.

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 9 oktober 2014 werd gerepatriëerd naar Marokko. In het verslag van vertrek *d.d.* 9 oktober 2014 wordt het volgende overwogen: *"In uitvoering van de vordering uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken, is op datum hierboven vermeld, betrokkene naar de luchthaven gebracht om op het vliegtuig te worden gezet. Resultaat: Geslaagd. Betrokkene is onder escorte vertrokken."*

Aangezien de verzoekende partij op 9 oktober 2014 het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij alvast geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

2.5 In de mate waarin de advocaat van de verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat betreft het belang, merkt de Raad op dat de advocaat van de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen in de beschikking en *sub* punt 2.4 van voorliggend arrest wordt gesteld, over de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET